

ΑΝΩΤΑΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

(ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 1/1986)

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΚΟΠ ΚΑΤΑ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ "ΟΡΦΕΑΣ" ΑΘΗΝΙΝΟΥ

Ημερ: 11.2.1986

Ώρα: 3.00 μμ

Τόπος: Γραφεία ΑΔΕΑ (πρώην Γραφεία ΚΟΑ)

Ενώπιον: κκ Αλέκου Ευαγγέλου Προέδρου, Τίτου Φάνου Αντιπροέδρου, Τάσσου Παπαδόπουλου, Αντώνη Δράκου και Ξένιου Ξενόπουλου Μελών

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

(Κατά Πλειοψηφία)

Ενώ ο Μάρτυρας Κατηγορίας 2 Λοχίας Ονησίφορος Ιωάννου έδιδε μαρτυρία ενώπιον μας, ο εκπρόσωπος της ΚΟΠ κ Ταλαρίδης ζήτησε από το μάρτυρα αυτό να καταθέσει τη γραπτή κατάθεση που έλαβε από το Χαράλαμπο Σάββα, ο οποίος, σύμφωνα με τη δίκουσα αρχή, έδωσε χρήματα στο Μάρτυρα Κατηγορίας 1 Δημήτρη Χριστοφίδη για να έχει μειωμένη απόδοση στον αγώνα ΕΘΝΙΚΟΥ Άσσιας - ΟΡΦΕΑ Αθηάινου της 19ης Μαΐου 1985.

Ο Χαράλαμπος Σάββα ήταν συγκατηγορούμενος με τους αξιωματούχους του Σωματείου ΟΡΦΕΑΣ, Παπαγεωργίου, Γεωργίου και Συμεού, για το αδίκημα της δωροδοκίας στην ποινική υπόθεση 6263/85 ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας.

Η υπεράσπιση ήγειρε ένσταση στην προσαγωγή της μαρτυρίας αυτής για το λόγο ότι δεν μπορεί να δοθεί μαρτυρία από συγκατηγορούμενο εναντίον συγκατηγορουμένων. Ο κ Ευσταθίου υποστήριξε ότι, έστω κι αν υπό ορισμένες προϋποθέσεις θεωρηθεί επιτρεπτή η παρέκκλιση από τους αυστηρούς δικονομικούς κανόνες και τους κανόνες περί αποδείξεως, η πιο πάνω αρχή είναι τόσο βασική και θεμελιώδης ώστε πρέπει να γίνεται σεβαστή και σε πειθαρχική διαδικασία και μάλιστα σε αυξημένο βαθμό επειδή σ' αυτή τη διαδικασία δεν παρέχονται τα εχέγγυα και διασφαλίσεις που παρέχονται σε κατηγορούμενο σε διαδικασία ενώπιον Δικαστηρίου.

Στην προκειμένη περίπτωση, είπε ο κ Ευσταθίου, η κατάθεση λήφθηκε στην απουσία των τότε συγκατηγορουμένων, τότε πελατών του, οι οποίοι δεν είχαν την ευκαιρία, επειδή στο μεταξύ είχαν αθωωθεί, να αντεξετάσουν ή αμφισβητήσουν την κατάθεση. Πρόσθετα, η κατάθεση αυτή λήφθηκε σχετικά με διαδικασία μεταξύ άλλων προσώπων και δόθηκε από κατηγορούμενο που είχε κάθε λόγο να ενοχοποιήσει άλλους.

Για τους λόγους αυτούς, υποστήριξε ο κ Ευσταθίου, η υπό αμφισβήτηση κατάθεση δεν αποτελεί καν μαρτυρία που θα μπορούσε να προσαχθεί στην παρούσα διαδικασία είτε ήταν, είτε δεν ήταν, επιτρεπτή παρέκκλιση από τους κανόνες περί αποδείξεως.

Αντικρούοντας τα πιο πάνω επιχειρήματα, ο κ Ταλαρίδης αναφέρθηκε στο ιστορικό του κανόνα αυτού και υποστήριξε ότι δεν έχει εφαρμογή σε πειθαρχική διαδικασία όπου δεν υπάρχουν ένορκοι και ότι μάλιστα ο κανόνας θα έπρεπε να είχε αλλάξει και σε εκείνα τα δικαστήρια όπου επίσης δεν υπάρχουν ένορκοι. Στη συνέχεια ο κ Ταλαρίδης υποστήριξε ότι η υποχρέωση του πειθαρχικού οργάνου είναι να διασφαλίζει την τήρηση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης και αναφέρθηκε στην υπόθεση Μόζορα Vs Δημοκρατίας (1966) 3 C.L.R. 356.

Τόνισε επίσης ότι θα αποτελούσε νομικό λάθος αν αυτό το πειθαρχικό όργανο θεωρούσε τον ευατό του δεσμευμένο από τους κανόνες περί αποδείξεως που ισχύουν στην ποινική διαδικασία κι αν γι' αυτό το λόγο δεν αποδεχόνταν την κατάθεση. Επίσης ο κ Ταλαρίδης υποστήριξε ότι πρέπει να γίνει διαχωρισμός μεταξύ αποδοχής της καταθέσεως και αποδόσεως σ' αυτή της πρέπουσας βαρύτητας.

Τίθεται επομένως το ερώτημα κατά πόσο η ΑΔΕΑ, κατά την άσκηση της πειθαρχικής της δικαιοδοσίας, μπορεί να αποδεχθεί μαρτυρία η οποία χωρίς αμφιβολία δε θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή σε ποινική διαδικασία τόσο διότι αποτελεί μαρτυρία συγκατηγορουμένου εναντίον άλλων συγκατηγορουμένων όσο και διότι αποτελεί μαρτυρία εξ ακοής.

Για να απαντήσουμε το ερώτημα αυτό θα πρέπει πρώτα να εξετάσουμε τους κανόνες που στην προκειμένη περίπτωση οφείλει να ακολουθεί ένα πειθαρχικό όργανο, όπως είναι η ΑΔΕΑ κατά την άσκηση της πειθαρχικής της δικαιοδοσίας.

Αποτελεί θεμελιώδη αρχή, ότι κατά την άσκηση πειθαρχικής δικαιοδοσίας, το πειθαρχικό όργανο πρέπει να συμμορφώνεται με τις καθιερωμένες αρχές της φυσικής δικαιοσύνης. Οι προϋποθέσεις της φυσικής δικαιοσύνης εξαρτώνται από τους νόμους και/ή κανόνες που διέπουν τη λειτουργία κάθε πειθαρχικού οργάνου, από τις περιστάσεις κάθε υπόθεσης, από την φύση της έρευνας, από το αντικείμενο της έρευνας κλπ. Δεν υπάρχουν, κατά την άποψη μας, στεγανοί κανόνες που μπορούν να έχουν γενική εφαρμογή για κάθε έρευνα.

Εξαρτάται λοιπόν από τις ρητές νομοθετικές διατάξεις που διέπουν τη λειτουργία ενός πειθαρχικού οργάνου για να καθοριστεί η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί και οι κανόνες που πρέπει να εφαρμόζονται αναφορικά με το αποδεκτό μιας μαρτυρίας, από αυτό το όργανο.

Στη νομοθεσία για τη Δημόσια Υπηρεσία, για παράδειγμα, προβλέπεται ότι η ακρόαση της πειθαρχικής υπόθεσης διεξάγεται όσο το δυνατό με τον ίδιο τρόπο όπως η ακρόαση ποινικής υπόθεσης η οποία εκδικάζεται συνοπτικώς, και ότι η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας έχει εξουσία να αποδέχεται οποιαδήποτε μαρτυρία έστω κι αν αυτή δεν γίνεται δεκτή σε πολιτική ή ποινική διαδικασία. Παρόμοιες διατάξεις υπάρχουν και στη νομοθεσία για την Εκπαιδευτική Υπηρεσία. Εξάλλου, στους Πειθαρχικούς Κανονισμούς της Εθνικής Φρουράς 1964-1979 ορίζεται ότι η ακρόαση της πειθαρχικής υπόθεσης διεξάγεται όσο το δυνατό με τον ίδιο τρόπο όπως η ακρόαση ποινικής υπόθεσης που εκδικάζεται συνοπτικώς, αλλά προβλέπεται ρητά ότι εφαρμόζονται οι κανόνες περί αποδείξεως σχετικά με το αποδεκτό μιας μαρτυρίας, όπως εφαρμόζονται από τα Δικαστήρια.

Δε νομίζουμε ότι χρειάζεται να επεκταθούμε περισσότερο στην εξέταση νομοθετικών διατάξεων που ρυθμίζουν τη λειτουργία άλλων πειθαρχικών οργάνων και έτσι θα περιοριστούμε στη νομοθεσία για τον Κυπριακό Οργανισμό Αθλητισμού. Το άρθρο 8 που προστέθηκε με τον Τροποποιητικό Νόμο 87 του 1985, προνοεί ότι η ΑΔΕΑ έχει εξουσία να ρυθμίζει τα των συνεδριάσεών της και τη διαδικασία που ακολουθείται ενώπιόν της και να ορίζει τα τέλη και τα έξοδα ενώπιον της διαδικασίας αυτής. Παρόμοια διάταξη υπήρχε και προηγουμένως στον Κανονισμό 13 των Κανονισμών για τον ΚΟΑ 1970 και 1971.

Ελλείψει οποιασδήποτε άλλης ρητής νομοθετικής διάταξης η υποχρέωση της ΑΔΕΑ, κατά την άσκηση της πειθαρχικής της δικαιοδοσίας, είναι να συμμορφώνεται με τις καλά καθιερωμένες αρχές της φυσικής δικαιοσύνης. Υπάρχει ωστόσο πάγια νομολογία που υποστηρίζει τη θέση ότι κατά την εφαρμογή των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης ένα πειθαρχικό όργανο, όπως η ΑΔΕΑ στην προκειμένη περίπτωση, δεν υποχρεούται να υιοθετεί τη συνηθισμένη δικαστική διαδικασία. Η εφαρμογή του πειθαρχικού δικαίου που αποτελεί άσκηση διοικήσεως και ανήκει στη διοικητική λειτουργία δεν συνιστά απονομή δικαιοσύνης. Γι' αυτό το λόγο οι αποφάσεις που εκδίδονται κατά την άσκηση πειθαρχικής δικαιοδοσίας και η επιβολή πειθαρχικών ποινών είναι διοικητικές πράξεις και υπόκεινται σε προσφυγή σύμφωνα με το άρθρο 146 του Συντάγματος.

Με άλλα λόγια δεν απαιτείται από το πειθαρχικό όργανο να ακολουθεί αυστηρά δικονομικές διαδικασίες όπως συμβαίνει σε μια συνηθισμένη δικαστική διαδικασία αλλά μόνο να συμμορφώνεται με ορισμένες θεμελιώδεις αρχές που αποτελούν το ελάχιστο των εγγυήσεων κάθε πειθαρχικής διαδικασίας και που αναλύονται συνήθως στα εξής τρία στοιχεία:

- (α) Το δικαίωμα του κατηγορουμένου να λαμβάνει πλήρη γνώση της εναντίον του υπόθεσης.
- (β) Το δικαίωμά του να υπερασπιστεί ή να απολογηθεί.
- (γ) Η εκδικάζουσα πειθαρχική αρχή πρέπει να ενεργεί δίκαια, αμερόληπτα και με καλή πίστη.

Το πιο κάτω απόσπασμα από αγγλική νομολογία υιοθετήθηκε επανειλημμένα από το Ανώτατο Δικαστήριο αναφορικά με το θέμα αυτό:

"What, then are the requirements of natural justice in a case of this kind? First, I think that the person accused should know the nature of the accusation made; secondly, that he should be given an opportunity to state his case; and, thirdly, of course, that the tribunal should act in good faith. I do not think that there really is anything more."

Μπορούμε, επομένως, να συμπεράνουμε ότι, όταν το πειθαρχικό όργανο ενεργεί με καλή πίστη και εξασφαλίζει τις πιο πάνω εγγυήσεις για τον κατηγορούμενο, μπορεί να δέχεται μαρτυρία κατά παρέκκλιση από τους κανόνες περί αποδείξεως και έτσι έχει τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίζει κατά πόσο σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, θα λαμβάνει οποιαδήποτε στοιχεία ή πληροφορίες τις οποίες νομίζει πρέπον, νοουμένου πάντοτε ότι θα δίδεται η ευκαιρία στα ενδιαφερόμενα μέρη να αμφισβητούν, να αντικρούουν ή να διορθώνουν οτιδήποτε από το οποίο επηρεάζονται. Συνεπώς δεν συμφωνούμε με την εισήγηση του ευπαίδευτου δικηγόρου του Σωματείου ότι δεσμευόμαστε από τους αυστηρούς κανόνες περί αποδείξεως.

Δεδομένου ότι η ΑΔΕΑ κατά την άσκηση της πειθαρχικής της δικαιοδοσίας έχει υποχρέωση να προβεί στη δέουσα έρευνα για να εξακριβώσει τα γεγονότα όσο το δυνατό πληρέστερα, αλλά δεν έχει εξουσία να απαιτήσει και να εξαναγκάσει την προσέλευση μαρτύρων ενώπιον της για να δώσουν μαρτυρία ή να παρουσιάσουν έγγραφα, φρονούμε ότι η ΑΔΕΑ μπορεί να δεχθεί οποιαδήποτε μαρτυρία είτε δια ζώσης,

είτε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, νοούμενου ότι η μαρτυρία αυτή είναι λογικά σχετική και μπορεί να έχει κάποια αποδεικτική αξία αναφορικά με τα επίδικα θέματα και με την προϋπόθεση πάντοτε ότι δίδεται η ευκαιρία στα ενδιαφερόμενα μέρη να την αμφισβητήσουν.

Εναπόκειται ωστόσο, στην ΑΔΕΑ να αξιολογήσει τη μαρτυρία αυτή στο κατάλληλο στάδιο της διαδικασίας και να προσδώσει σ' αυτή τη δέουσα βαρύτητα λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, ότι η μαρτυρία αυτή είναι εξ ακοής, ότι αποτελεί μαρτυρία συγκατηγορουμένου εναντίον συγκατηγορουμένων και ότι δεν έτυχε αντεξέτασης.

Εν όψει των όσων εκθέσαμε πιο πάνω η ένσταση απορρίπτεται και η υπό αμφισβήτηση κατάθεση γίνεται αποδεκτή κατά πλειοψηφία, του κ Τίτου Φάνου διαφωνούντος.

Αλέκος Ευαγγέλου

Πρόεδρος

Τάσος Παπαδόπουλος

Μέλος

Αντώνης Δράκος

Μέλος

Ξένιος Ξενόπουλου

Μέλος